

Sygn. akt V CSK 86/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku B. Ł.
przy uczestnictwie L. K. i R. K.
o wpis roszczenia i zwrot nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawczyni B. Ł. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 maja 2015 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa oraz budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienia prawne wyłoniło się na tle wykładni art. 16 u.k.w.h. Zgodnie z art. 16 ust. 1 tej ustawy, w wypadkach przewidzianych w przepisach ustawowych w księdze wieczystej, poza prawami rzeczowymi, mogą być ujawniane prawa osobiste i roszczenia. Jak stanowi art. 16 ust. 2 pkt 2 u.k.w.h., w szczególności mogą być ujawniane roszczenie o przeniesienie własności nieruchomości lub użytkowania wieczystego albo o ustanowienie prawa rzeczowego; dotyczy to także roszczeń przyszłych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że do ujawnienia na tej podstawie prawnej w księdze wieczystej roszczenia niezbędny jest przepis rangi ustawy wyraźnie dopuszczający taką możliwość oraz,

że sam fakt toczenia się postępowania administracyjnego, którego przedmiotem jest np. zwrot nieruchomości, nie jest wystarczającą podstawą ujawnienia roszczenia w księdze wieczystej. Dopiero bowiem w postępowaniu administracyjnym poczynione być muszą ustalenia zezwalające na ocenę istnienia materialnoprawnych przesłanek zwrotu, które będą podstawą decyzji administracyjnej. Wobec tego do czasu wydania pozytywnej decyzji nie można skutecznie powoływać się na roszczenie, które mogłoby być podstawą ujawnienia w księdze wieczystej na zasadzie art. 16 ust. 2 pkt 2 u.k.w.h. (por. postanowienia: z dnia 9 maja 2013 r., II CSK 590/12, z dnia 16 maja 2013 r., V CSK 290/12, z dnia 16 maja 2013 r., V CSK 291/12 oraz z dnia 16 maja 2013 r., V CSK 297/12). Orzeczenia te w wystarczającym stopniu wyjaśniają problemy prawne ujęte w zagadnieniach prawnych przedstawionych w skardze kasacyjnej. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera nowych argumentów odwołujących się do orzecznictwa sądów, czy też czerpiących z dorobku nauki prawa przekonujących o potrzebie ponownej analizy kwestii ujętych we wskazanych przez skarżącą zagadnieniach prawnych na tle roszczenia wynikającego z art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 277).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).